

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 131/2026-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. LENKA ŠPIRIAKOVÁ, PhD., s. r. o., Jána Milca 11, Žilina, proti uzneseniu Okresného súdu Žilina sp. zn. 9P/33/2025 z 28. mája 2025 a proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13CoP/149/2025 z 26. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. novembra 2025 (doplnenou o novú plnú moc na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom z 20. januára 2026 z dôvodu zmeny formy výkonu advokácie právnej zástupkyne sťažovateľky) domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 48 ústavy a čl. 152 ods. 4 ústavy rozhodnutiami označenými v záhlaví tohto rozhodnutia, ktoré navrhuje zrušiť, vrátiť vec okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznať jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľka je účastníčkou konania o predĺženie ústavnej starostlivosti o mal. [REDAKOVANÉ], o ktorej bolo okresným súdom rozhodnuté tak, že maloletá bola dočasne zverená do starostlivosti zariadenia Centra pre deti a rodiny Myjava – pracoviska Nové Mesto nad Váhom, a to do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 9P/33/2025 (o návrhu na nariadenie ústavnej starostlivosti a zrušenie pestúnskej starostlivosti sťažovateľky, pozn.). Druhým výrokom bol sťažovateľke ako pestúnke s maloletou upravený styk (osobný, telefonický) za prítomnosti zamestnanca centra podľa pravidiel a v časovom rozvrhu, ktoré centrum určí (ďalej len ako „rozhodnutie okresného súdu“).

3. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

4. Sťažovateľka, poukazujúc na judikatúru ústavného súdu a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uvádza, že krajský súd napadnutým uznesením porušil jej právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces arbitrárnosťou odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré nedáva odpoveď na jej odvolacie námietky a argumentáciu. Konkrétne poukazuje na nedostatky pri zisťovaní názoru mal. dieťaťa, nesprávnosť výkonu právomoci kolízneho opatrovníka pri uskutočnení rozhovoru s maloletou, nesplnenie zákonných požiadaviek na vydanie neodkladného opatrenia, relevanciu trestného konania vedeného proti sťažovateľke, ako aj námietku zaujatosti proti kolíznemu opatrovníkovi maloletej a ďalších detí v pestúnskej starostlivosti sťažovateľky, ktorý bol zároveň navrhovateľom neodkladného opatrenia. Povinnosť riadneho odôvodnenia je daná aj v prípade, ak odvolací súd potvrdzuje napadnuté rozhodnutie, ako aj v prípade, že ide len o rozhodnutie o neodkladnom opatrení. Za nesprávny sťažovateľka považuje záver o tom, že s jej argumentmi sa okresný súd vysporiada v konaní vo veci samej, keďže námietky sťažovateľky smerujú k dôvodnosti nariadenia neodkladného opatrenia, t. j. k existencii dôvodov opodstatňujúcich zverenie maloletej do starostlivosti centra do právoplatného skončenia konania vo veci samej, ktoré sa nebudú dať konvalidovať v konaní vo veci samej.

5. Porušenie svojich základných práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu vzhlada v tom, že neposkytlo odpoveď na jej argumentáciu obsiahnutú vo vyjadrení k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (sťažovateľka toto vyjadrenie k ústavnej sťažnosti nepriložila, pozn.).

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je vytykána arbitrárnosť a vecná nesprávnosť napadnutých rozhodnutí.

II.1. K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou napadnutým uznesením okresného súdu z 28. mája 2025:

7. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Preskúmanie napadnutého rozhodnutia okresného súdu v rámci odvolacieho konania robí ústavnú sťažnosť v tejto časti neprípustnou, v dôsledku čoho ju ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol.

II.2. K namietanému porušeniu práv zaručených podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu z 26. augusta 2025:

8. Z hľadiska sťažovateľkou uplatnenej argumentácie ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie (alebo zrušenie) neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd pristupuje k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, veľmi zdržanlivo, meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností, ak by rozhodnutím

všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu. Aj v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia však musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie, ktorým krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu o nariadení neodkladného opatrenia, preto musí mať predovšetkým zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, rešpektujúc právo účastníka konania na odôvodnenie primeraným spôsobom (II. ÚS 29/2026).

9. V úvode ústavný súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že v posudzovanom prípade ide o rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým sa maloletá, pôvodne zverená do pestúnskej starostlivosti sťažovateľky, zverila do starostlivosti centra, a to do času právoplatného skončenia vo veci samej, ktorého predmetom je rozhodnutie o ústavnej starostlivosti maloletej a zrušenie pestúnskej starostlivosti sťažovateľke.

10. Uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia ako osobitného procesného postupu predstavujúceho odklon od štandardného priebehu konania je v odvolacom konaní možné preskúmať obmedzeným spôsobom z povahy veci neumožňujúcim realizáciu odvolacieho prieskumu v plnom rozsahu odvolacích dôvodov, reflektujúc práve na osobitosti jeho nariadenia. Keďže sťažovateľka primárne namieta arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu spočívajúcu v nevysporiadaní sa s celou odvolacou argumentáciou sťažovateľky, ústavný súd po oboznámení sa (so síce stručným) odôvodnením napadnutého rozhodnutia uzatvára, že táto „stručnosť“ v spojení s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu nedosahuje intenzitu umožňujúcu vyslovenie porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy. Dôvod na nariadenie neodkladného opatrenia okresný súd formuloval v bode 13 svojho rozhodnutia ako zabezpečenie riadnej kontinuálnej starostlivosti o maloletú až do rozhodnutia vo veci samej. Zbral na vedomie aj názor maloletej, avšak tento korigoval cez prizmu najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa. Z dôvodu, že proti sťažovateľke je vedené trestné stíhanie, plne rešpektujúc prezumpciu neviny, avšak zohľadňujúc zistené neadekvátne správanie s pochybnosťou, či išlo o ojedinelú situáciu, považoval zásah prostredníctvom neodkladného opatrenia za potrebný. Z dôvodu potreby riadneho prešetrenia predpokladov na výkon pestúnskej starostlivosti považoval návrat maloletej do tohto výchovného prostredia za vylúčený, keďže existuje obava, že u maloletej bude ohrozený priaznivý fyzický, psychický a sociálny vývin. Počas trvania neodkladného opatrenia výrokom II upravil aj styk sťažovateľky s maloletou.

11. Odvolací súd sa s odôvodnením v tomto rozsahu plne stotožnil a doplnil, že už predchádzajúce rozhodnutie, na základe ktorého bola maloletá odovzdaná centru dočasne na dobu 6 mesiacov, indikuje pochybnosti o vhodnosti výchovného prostredia, pričom z dôvodu potreby vykonania podrobného dokazovania v konaní vo veci samej je potrebné dočasne upraviť pomery medzi účastníkmi predĺžením doby zverenia maloletej centru. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že námietky sťažovateľky klasifikoval na námietky smerujúce k (i) procesu dokazovania a (ii) legitimácii kolízneho opatrovníka podať návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, pokiaľ zároveň zastupuje maloleté deti zverené do pestúnskej starostlivosti sťažovateľke. K rovine námietok smerujúcich k dokazovaniu krajský súd uviedol, že sa s nimi bude potrebné vysporiadať v konaní vo veci samej. K sťažovateľkou tvrdenej kolízii spočívajúcej v tom, že kolízny opatrovník maloletej je kolíznym opatrovníkom aj ďalších detí v pestúnskej starostlivosti sťažovateľky a zároveň navrhovateľom neodkladného opatrenia, uviedol, že aj kolízny opatrovník je oprávneným

subjektom podať návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ak zistí potrebu okamžitého zásahu do rodičovských práv a povinností pri výkone svojich právomocí.

12. Sťažovateľka k uvedenému namieta, že s jej námietkami sa bolo potrebné vysporiadať pri rozhodnutí o nariadení neodkladného opatrenia a ich konvalidácia neprichádza do úvahy v konaní vo veci samej. Ústavný súd, zohľadňujúc okruh námietok, s ktorými sa podľa tvrdení sťažovateľky nevysporiadal krajský súd, uvádza, že odvolacia argumentácia sťažovateľky smerujúca k namietaniu názoru maloletej, spôsobu jeho zistenia či relevancii trestného stíhania vedeného proti sťažovateľke si nepochybne vyžaduje vykonanie dokazovania, ktoré je možné realizovať len v konaní vo veci samej. Správnosť rozhodnutia okresného súdu bola podporená poukazom krajského súdu na to, že už skoršie rozhodnutie, ktorým bola maloletá dočasne zverená centru na obdobie 6 mesiacov, indikuje obavu z riadneho výchovného prostredia. Sťažovateľka neopodstatnene namieta, že rozhodnutie krajského súdu je v tomto rozsahu arbitrárne, keďže s predmetnými námietkami sa odvolací súd v súhrne vysporiadal v bode 10 svojho rozhodnutia, ktorým tieto, považujúc ich za námietky týkajúce sa dokazovania presahujúce proces osvedčenia v konaní o nariadení neodkladného opatrenia, nezohľadnil s odôvodnením, že budú predmetom dokazovania vo veci samej. K tvrdeniu sťažovateľky, že jej argumentácia smerovala k splneniu podmienok nariadenia neodkladného opatrenia, ústavný súd uvádza, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že dôvodom jeho nariadenia bola potreba zabezpečenia riadnej starostlivosti o maloletú, keďže z osvedčených skutočností vyplynulo, že o vhodnosti výchovného prostredia u sťažovateľky sú pochybnosti. Sledujúc najlepší záujem maloletej zahŕňajúci zabezpečenie jej riadneho fyzického, psychického a sociálneho vývinu, obava z výchovného prostredia je nepochybne relevantnou skutočnosťou opodstatňujúcou tento dočasný zásah. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že sťažovateľke je s maloletou – akcentujúc dočasnú úpravu pomerov neodkladným opatrením – zachované právo styku za prítomnosti pracovníkov centra. Ani v už opísanej odpovedi krajského súdu na námietku sťažovateľky ku kolízii záujmov kolízneho opatrovníka (bod 11 napadnutého rozhodnutia) nevzhliada ústavnú neudržateľnosť.

13. Ústavný súd v závere zdôrazňuje, že neodkladným opatrením všeobecné súdy reagujú na potrebu zabezpečenia riadnej starostlivosti o maloletú, o ktorej zabezpečení vo výchovnom prostredí sťažovateľky existuje obava, ktorá z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu v spojení s rozhodnutím okresného súdu nepochybne vyplýva. V posúdení prevyšujúcich odvolacích námietok sťažovateľky dopadajúcich na proces dokazovania, a tým opodstatnenosti potreby ich verifikácie v základnom konaní v spojení s posúdením legitímácie kolízneho opatrovníka podať návrh na nariadenie neodkladného opatrenia počas výkonu funkcie kolízneho opatrovníka konštatuje ústavnú udržateľnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

14. Vzhľadom na ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

II.3. K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 46 ods. 2, čl. 48 a čl. 152 ods. 4 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu:

15. Sťažnosťou napadnuté rozhodnutie je rozhodnutím súdu, nie orgánu verejnej správy. Z uvedeného dôvodu neexistuje príčinná súvislosť medzi sťažnosťou napadnutým rozhodnutím a týmto základným právom podľa čl. 46 ods. 2 ústavy.

16. Porušenie čl. 48 ústavy (ktorý zahŕňa viaceré základné práva) sťažovateľka bližšie neodôvodňuje. V tomto smere ústavný súd pripomína, že sťažovateľ je povinný uviesť konkrétne dôvody, pre ktoré malo k porušeniu toho-ktorého označeného základného práva dôjsť a ústavný súd nemôže nahrádzať sťažnostnú argumentáciu. Zohľadňujúc argumentáciu sťažovateľky (založenú najmä na arbitrárnosti a subsidiárne na vecnej nesprávnosti rozhodnutia odvolacieho súdu), je toho názoru, že k porušeniu základných práv podľa čl. 48 ústavy v prípade sťažovateľky dôjsť nemohlo.

17. K námietke porušenia čl. 152 ods. 4 ústavy ústavný súd uvádza, že ide o všeobecné výkladové pravidlo, ktoré neobsahuje základné právo, ktoré by mohlo byť napadnutým rozhodnutím porušené.

18. Ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľky je v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

19. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu